

Arrest

nr. 103 477 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 december 2012.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2011 dient de verzoekende partij, van Bengaalse nationaliteit, een asielaanvraag in.

Op 29 mei 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Op 11 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit bevel wordt op 12 juni 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit bevel is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

De persoon die verklaart te heten A.H.(...)

geboren te (...), op (in) (...)1979

van nationaliteit : Bangladesh

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29.05.2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 22 juni 2012 stelt de verzoekende partij, inmiddels meerderjarig, tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 88 767 van 2 oktober 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt in de beschikking van 4 december 2012 het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15

december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren. Daarenboven werd bij arrest van 2 oktober 2012 met nummer 88 767 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat met voormeld artikel van het EVRM correspondeert, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Voorts voert de verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM aan, maar brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde sta(a)t(en) dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren. Zij toont dan ook niet aan dat er enig risico bestaat dat zij, in strijd met het beginsel van non-refoulement “in de zin van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, zal teruggestuurd worden naar haar land van herkomst. Overigens betwist zij de motivering van de bestreden beslissing niet.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 12 december 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen in het verzoek tot horen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 23 januari 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 4 december 2012 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij vooreerst naar de stukken. In antwoord op de nota met opmerkingen en de beschikking voegt zij vervolgens het volgende toe: artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan zij de schending in het verzoekschrift heeft ingeroepen, is een meer voordelige bepaling in de zin van artikel 7 van de vreemdelingenwet en beschermt de verzoekende partij tegen refoulement als zij onderworpen wordt aan foltering of een vernederende behandeling en bestraffing. Tot verdere staving van het risico heeft zij drie verdere stukken toegevoegd met vertaling, die het bewijs vormen dat zij aan een risico is blootgesteld en waarbij het procedurestuk het belangrijkste is: hieruit blijkt dat zij een gevangenisstraf van 10 jaar onder een rigoureuze gevangenisregime en eventueel een geldboete moet ondergaan. Met betrekking tot dat onderdeel in de beschikking waarin gesteld wordt dat zij niet verplicht is om terug te keren naar haar land van herkomst, stelt de verzoekende partij dat deze redenering niet dienend is, aangezien, wanneer zij uit de Europese Unie verwijderd wordt en niet terugkeert naar haar land van herkomst, met name Bangladesh, in het derde land zal vastgesteld worden dat zij niet over de nodige documenten beschikt en zij zo uiteindelijk toch naar Bangladesh zal worden teruggestuurd, zodat zij door de afgifte van dit bevel impliciet maar zeker wordt blootgesteld aan het risico op onmenselijke behandeling.

De verwerende partij stelt dat het discours van de verzoekende partij zonder belang is: de bestreden beslissing is afgeleverd na de beslissing van het Commissariaat-generaal, maar het bevel kan niet uitgevoerd worden tot de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat er geen enkel gevaar is voor wat er opgesomd wordt. Zij verwijst naar de nota met opmerkingen en de beschikking.

Hierop repliceert de verzoekende partij dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist heeft dat bepaalde risico's niet aangetoond zijn, maar de bescherming geboden door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A,2 van de Conventie van Genève niet even ruim is als de bescherming die artikel 19 van het Handvest garandeert, zodat niet kan besloten worden dat elk risico niet bestaat.

2.3 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.
(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 17 februari 2012 (ed. 2)*), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft

onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2."

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is."

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord *"moet"* duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins weerlegd. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, een bevel om het

grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.4 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 23 januari 2013, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 4 december 2012 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar de stukken en aangeeft dat artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie een meer voordelige bepaling is dan artikel 7 van de vreemdelingenwet en haar beschermt tegen refoulement als zij onderworpen wordt aan foltering of een vernederende behandeling en bestraffing, dient opgemerkt dat de verzoekende partij hierbij in het geheel voorbijgaat aan, noch ingaat op voormelde in de beschikking van 4 december 2012 aangevoerde grond betreffende het aangevoerde enig middel ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep. Met verwijzing naar voormelde beschikking zoals weergegeven *sub* punt 2.1 van dit arrest, wordt te dezen herhaalt dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij het Belgische grondgebied dient te verlaten, maar haar niet dwingt om naar haar land van herkomst terug te keren. Zij toont dan ook niet aan dat er enig risico bestaat dat zij, in strijd met het beginsel van non-refoulement “*in de zin van artikel 19 van het voormelde Handvest*”, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, zal teruggestuurd worden naar haar land van herkomst. De Raad wijst er dan ook op dat de verzoekende partij bij het betoog met betrekking tot dat onderdeel in de beschikking, met name dat wanneer zij uit de Europese Unie verwijderd wordt en niet terugkeert naar haar land van herkomst, met name Bangladesh, in het derde land zal vastgesteld worden dat zij niet over de nodige documenten beschikt en zij zo uiteindelijk toch naar Bangladesh zal worden teruggestuurd, zodat zij door de afgifte van dit bevel impliciet maar zeker wordt blootgesteld aan het risico op onmenselijke behandeling, slechts een hypothetisch, onrechtstreeks belang aanvoert. Met een verwijzing naar het loutere feit zich in een onzekere, precaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij niet aan over het vereiste belang te beschikken.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij zich wat betreft het door haar aangevoerde risico op onmenselijke behandeling ter terechtzitting (zij het in het licht van aanvullende stukken) in wezen baseert op de feitelijke gegevens die zij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van haar asielaanvraag. In het kader van deze asielaanvraag stelde de Raad bij arrest nummer 88 767 van 2 oktober 2012 vast dat de verzoekende partij, naast de vluchtelingenstatus, evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Deze vaststelling impliceert – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet – dat reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Het te dezen (opnieuw) aangehaalde risico op foltering of een vernederende behandeling en bestraffing, alsmede haar betoog dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist heeft dat bepaalde risico's niet aangetoond zijn, maar de bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en, daargelaten de vraag naar de directe werking, artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève, niet even ruim is als de bescherming die artikel 19 van het Handvest garandeert, zodat niet kan besloten worden dat elk risico niet bestaat, dient erop gewezen dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, dan wel een eventualiteit hierop, op zich volstaat niet om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. In de mate waarin de verzoekende partij hierbij kritiek uit op het arrest van de Raad van nr. 88 767 van 2 oktober 2012, waarbij, in navolging van de commissaris-generaal, ook de Raad de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, wordt erop geduid dat de verzoekende partij te dien einde de cassatieprocedure bij de Raad van State diende aan te wenden en haar grieven in dat kader diende uiteen te zetten. Voormelde kritiek kan dan ook niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing, zijnde het bevel van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om het grondgebied te verlaten –asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

De Raad kan verder slechts vaststellen dat de verzoekende partij de drie aanvullende stukken met vertaling ter staving van het hoger voorgehouden risico, slechts voor het eerst ter gelegenheid van haar vraag tot horen van 12 december 2012 bijbrengt. Er dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement. De Raad duidt er dan ook op dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is zodat enkel met de in de procedureregeling

voorziene procedurestukken rekening kan worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* het verzoek tot horen van 12 december 2012 en in de bijlage hiervan gevoegde stukken, worden om die reden ambtshalve uit de debatten geweerd. Bovendien dient hierbij evenzeer herhaald dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten en dat ook het betoog ter terechtzitting dit niet vermag te doen.

Een schending van artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie – dat voorziet in een bescherming bij verwijdering of uitzetting ingeval er een ernstig risico bestaat dat de vreemdeling aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

In de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoekt haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie, (opnieuw) ten gronde te beoordelen.

2.5 Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 4 december 2012 opgenomen grond ten aanzien van het enig middel dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij waarbij zij de schending aanvoert van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerking getreden op 1 december 2009 *juncto* artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van voormeld Handvest, geen afbreuk kan doen aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET